

Μακεδονικά

Τόμ. 22, Αρ. 1 (1982)

Αγγελία για το θάνατο του επισκόπου της
Βούδας Διονυσίου Πόποβιτς

Ödön Füves

doi: [10.12681/makedonika.538](https://doi.org/10.12681/makedonika.538)

Copyright © 2014, Ödön Füves

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Füves, Ödön. (1982). Αγγελία για το θάνατο του επισκόπου της Βούδας Διονυσίου Πόποβιτς. *Μακεδονικά*, 22(1), 506–507. <https://doi.org/10.12681/makedonika.538>

ΑΓΓΕΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΗΣ ΒΟΥΔΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΠΟΠΟΒΙΤΣ

Ο Δημήτριος Παπαγιαννούσης, ο μετέπειτα Διονύσιος Πόποβιτς Poronics Dénes), είναι ο μόνος μεταξύ των Έλλήνων της Ουγγαρίας, που κατόρθωσε να φτάσει ως το ύψιλοτερο ιεραρχικό εκκλησιαστικό αξίωμα και νύ καταλάβει το θώκο της 'Επισκοπής της Βούδας. Μέχρι τώρα Έλληνες, Σέρβοι και Ούγγροι έρευνήτες¹ έχουν μελετήσει επίσταμένα τη ζωή και το έργο του και έχουν γραφεί πολλά γύρω από την ποικίλη και πλούσια δράση του. Έγραψαν λ.χ. ότι ο 'Επίσκοπος έχει γεννηθεί στα Σέρβια της Μακεδονίας γύρω στα 1750 και ότι συνέχισε τις σπουδές του μετά στη γειτονική με τη γενέτειρά του πόλη Κοζάνη, όπου και διορίστηκε, ύστερα από την αποφοίτησή του, ως διδάσκαλος.

Τό έτος 1785 διορίζεται από τον πατριάρχη της Κωνσταντινουπόλεως επίσκοπος στο Βελιγράδι και σε συνέχεια το 1790 στη Βούδα. Όταν έφτασε στην Ουγγαρία ο Δημήτριος Παπαγιαννούσης, όπως ήταν φυσικό, κατείχε άψογα την ελληνική γλώσσα, αλλά δεν κατείχε καλά τη σερβική. Σαν άναγνωριση των ύπηρεσιών του και της κολοσσιαίας μόρφωσής του, το 1797, ο βασιλέας ανέγειρε σ' αυτόν και στον υιόν του Εδφρόνιον Ραφαήλον τον τίτλο του ευγενούς, κατατάσσοντάς τους στην τάξη των Ούγγρων ευγενών.

Στη διάρκεια της επισκοπικής του δραστηριότητας κτίστηκαν οι περισσότερες ελληνικές εκκλησίες και τα περισσότερα σχολεία στην Ουγγαρία και με τ' όνομά του συνδέεται και το σχέδιο της ουσιαστικής της ελληνικής Παιδαγωγικής 'Ακαδημίας στη Βούδα. Είναι ακόμα γνωστό ότι ο επίσκοπος ενίσχυσε οικονομικά πολλούς πτωχούς, καθώς και σπουδαστές. Διακρίθηκε δέ για τη θερμή συμπάστασή του στους συμπατριώτες Έλληνες αγωνιστές της ελευθερίας, οι όποιοι ύστερα από την πρότη τους άποτυχία στις παραδουνάβιες ήγερσιόνες είχαν καταφύγει στην Ουγγαρία.

Ο Διονύσιος Πόποβιτς πέθανε σε προχωρημένη ηλικία. Τό φθινόπωρο το 1827, ύστερα από μιá ληστρική επίθεση που έγινε εναντίον του, φαίνεται να υπέστη σοβαρό νευρικό κλονισμό και ύστερα από μικρό χρονικό διάστημα άπεβίωσε.

Πρόσφατα πετύχαμε να ανακαλύψουμε στο άρχειο της ουγγρικής ορθόδοξης εκκλησίας της Βουδαπέστης μιá ανακοίνωση-άγγελία, γραμμένη στην ουγγρική, ελληνική, σερβική και ρουμανική γλώσσα, ή όποια εκδόθηκε την ήμέρα του θανάτου του 'Επισκόπου. Τό ελληνικό κείμενο της άγγελίας, τό όποιο παρουσιάζει και όρισμένα τυπογραφικά λάθη, έχει ως εξής:

‘Ο Πανερώτατος και θεοφιλέστατος ‘Επίσκοπος Κύριος Διονύσιος Πόποβιτς, της παροικίας και ‘Επισκοπής της εν βούδη ενεργία επισκοπίας τριάντονα έπτά έτη, ποιμαντικώς εν τή αυτῇ ‘Επισκοπῇ των μη ήγομένων Γραικων, ζήσας δέ ογδοήκοντα εννέα έτη, και εις βαθύ γῆρας έλάσας της ηλικίας αυτού, τῇ 27ῃ παρόντος κατά τοὺς ανατολικούς, εξ αδυναμίας της γῆρας, εξ’ ανθρώπων εγένετο. Τῇ 1/13ῃ τοῦ ερχομένου μηνός μέλλει μετα-

1. P. R i m s k i j, Životopisanie Dionisia ot Popoviča, Pravoslavnog episkopa, «Srpski Letopis» 95 (1857) 65-84. Ν. Π. Δ ε λ ι α λ ῆ, 'Αναμνηστική εικονογραφημένη έκδοσις Παύλου Χαρίση..., Κοζάνη 1935, σ. 109-113. Ö. F ü v e s, Fejezetek a szentendrei görögök történetéből (Κεφάλαια από την ιστορία των Έλλήνων στο Σαιντ-Έντρε), «Antik Tanulmányok» 8(1961) 121. N i k a n o r e p i s k o p B a č k i, Dionisije Popovič episkop Budimski, «Glasnik» 49(1968) 168-171. J. A. P a p a d r i a n o s, Ένας μεγάλος Μακεδόνας απόδημος. Εδφρόνιος Ραφαήλ Παπαγιαννούσης - Πόποβιτς «Πνευματικοί άνδρες της Μακεδονίας κατά την τουρκοκρατίαν», Θεσσαλονίκη 1972, σ. 109-116.

κοιμίζεσθαι και ενταφιάζεσθαι τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐν τῷ Σεντανδρέα κοιμητηρίῳ, ὅπου ἡ Ἐπισκοπικὴ καθέδρα κατέστηκεν, ἐπομένως καὶ τὰ ἔθνη μνημόσυνα κατὰ τὸ ἔθος καὶ τὴν τάξιν τῆς καθ' ἡμᾶς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐκτελεσθήσονται τῇ 4/16ῃ τοῦ αὐτοῦ.

βούδη Ἰανουάριος: 27-ῆ 1828.

Ἄν προσέξουμε, λοιπόν, τὸ παραπάνω κείμενο τῆς ἀγγελίας, ποὺ ἀναφέρεται στὸ θάνατο τοῦ ἐπισκόπου, θὰ δοῦμε καθαρά, ὅτι ὁ 89χρονος ὑπέργηρος ἀπεβίωσε στὴ Βούδα πάνω στὸ 37ο ἔτος τῆς ἀσκησης τῶν ἐπισκοπικῶν του καθηκόντων τὴν 8ῃ Φεβρουαρίου 1828 (27ῃ Ἰανουαρίου) καὶ τὴν 13ῃ Φεβρουαρίου (1ῃ Φεβρουαρίου) ἐνταφιάσθηκε στὸν καθεδρικό ναὸ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Βούδας. Ἀπὸ τὴν παραπάνω ἀνακοίνωση-ἀγγελία, λοιπόν, δύναται νὰ ὑπολογίσουμε ὅτι τὸ ἔτος γεννήσεως τοῦ Διονυσίου Πόποβιτς πρέπει νὰ εἶναι τὸ 1739 καὶ σὲ καμία περίπτωσιν τὸ 1750, ὅπως ὑποστηρίχθηκε μέχρι τώρα ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἔρευνα. Ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτῇ, νομίζουμε πὼς δὲν ἔπρεπε καὶ πολὺ ἔξω ὁ Ἄνδρέας Horvath ὅταν τοποθέτησε τὸ ἔτος γεννήσεως τοῦ Ἐπισκόπου τὸ 1736¹.

ÖDÖN FÜVES

ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΣΤΗΝ ΑΛΩΣΗ ΤΩΝ ΨΑΡΩΝ

Οἱ Μακεδόνες ἀγωνιστές, μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἐπανάστασης τοῦ 1821 στὴ Χαλκιδικὴ, στὸν Ὀλυμπο, στὸ Βέρμιο καὶ στὴ Νάουσα, κατέφυγαν στὴ Νότια Ἑλλάδα καὶ πῆραν ἐνεργὸ μέρος στῆς μάχης ἐναντίον τῶν Τούρκων, πολεμώντας ἥρωικά μαζί με τοὺς ἀδελφοὺς τῶν τοῦ Νότου².

Σ' ὅλες τῖς μάχες καὶ σκληρὲς μάχες ποὺ ἔγιναν στὴ Νότια Ἑλλάδα, Ἀγραφα, Μεσολόγγι, Εὐβοία, Δερβενάκια, Πύλο, Ψαρά, οἱ Μακεδόνες ἀγωνιστὲς πολέμησαν μὲ γενναιότητα καὶ ἀπαράμιλλη αὐτοθυσία. Μακεδόνες ἀγωνιστὲς καὶ ἄλλοι ἀπὸ τῖς ἄλλες ὑπόδουλες ἐλληνικὲς ἐπαρχίες σχημάτισαν τὸ πρῶτο τακτικὸ σῶμα τῆς Ἑλλάδος³.

Μὲ τὰ δύο ἔγγραφα ποὺ παραθέτω καὶ ποὺ βρῆκα σὲ ἀρχεῖο τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας, βλέπουμε ὅτι ἐπιβεβαιώνεται ἡ δράση τῶν Μακεδόνων ἀγωνιστῶν στὰ ἥρωικά Ψαρά. Στὴν πολιορκία καὶ καταστροφὴ τῶν Ψαρῶν τὸ 1824 παίρνουν μέρος καὶ στρατιωτικὰ σώματα Μακεδόνων ἀγωνιστῶν. Τὰ δύο αὐτὰ ἔγγραφα εἶναι σπουδαία, γιὰ μᾶς μαρτυροῦν τὴ μεγάλη συμβολὴ τῶν Μακεδόνων ἀγωνιστῶν στὴν ἐπαναστατημένη Νότια Ἑλλάδα καὶ στὴ στερέωση τῆς ἐπανάστασης.

1. Τὸ πρῶτο ἔγγραφο εἶναι αἴτηση «Πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ἀγῶνος» τῆς Γραμματικῆς χήρας Λάμπρου Ἀδάμ ἢ Ζουρμπᾶ Κασσανδρινοῦ. Μὲ τὴν αἴτηση αὐτὴ ζητᾶται «τὴν ἐθνικὴν ἀμοιβὴν διὰ τοὺς ἀθῶνας καὶ τὰς θυσίας τοῦ τε πατρός μου καὶ τοῦ συζύγου μου,

1. A. Horváth, Πῶς καθρεφτίζονται οἱ ἐλληνοουγγρικὲς σχέσεις στὰ ἀρχεῖα καὶ στῖς βιβλιοθηκὲς τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, «Τὸ Νέον Κράτος» 4 (1940) 549.

2. Ἀποστ. Ε. Βακαλόπουλου, Ἱστορία τῆς Μακεδονίας 1354-1833, Θεσσαλονίκη 1969, σ. 608.

3. Χ. Βυζαντιοῦ, Ἱστορία τῶν κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν ἐκστρατειῶν καὶ μαχῶν καὶ τῶν μετὰ ταῦτα συμβάντων, ὧν συμμετέσχεν ὁ τακτικὸς στρατὸς ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τοῦ 1833, ἐκδ. 3ῃ, Ἀθῆναι 1901, σ. 52.